

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

263. An, qui semel resignavit, possit ulteriùs, seu secundò resignare idem beneficium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

resignantis non probat statum ultimum beneficii contra resignatarium, v. g. quod beneficium sit ad nutum amovibile, Rota in Mediolanensi hospitalis. 8. Jan. 1571. apud Paris. cit. n. 24.

Questio 262. An, & qualiter sententia lata in causa beneficii resignati contra resignantem noceat resignatario?

1. R. Espondeo: eam illi non nocere. Paris. cit. n. 9. 16. n. 25. dicens communem juxta Rota: n. in ana S. Quirini. 16. Decemb. 1547. teste Put. decis. 80. l. 3. ed quod cedens habeatur pro mortuo civiliter, modo: si que civilis & naturalis & equiparentur; sententia autem lata contra mortuum naturaliter sit nulla, adeoque & lata contra mortuum civiliter, & consequenter non nocebit cessionario, lata precipue, cessionario non citato. Paris. cit. n. 26.

2. Ampliat hoc ipsum Paris. cit. n. 33. ut procedat, etiam si lata sententia contra resignantem, resignatarius hoc sciens appellavit a sententia illa, & postea transivit in rem judicatam; sed quod appellatio non noceat, cum sententia sit nulla.

3. Limitat verò id ipsum n. 34. ex Put. decis. 80. n. 3. l. 3. ita ut noceat lata sententia resignatario, si is sciret, quod causa contra resignantem ageretur, quamvis addat Idem Put. super hoc nihil à Rota determinatum, & alium Auditorem dixisse, hanc distinctionem: aut sciverit, aut ignoraverit; procedere respectu possessionis, & non respectu juris. E contra quoque sententiam latam ad favorem resignantis respectu beneficii resignati non prodesse resignatario; ed quod resignanti post resignationem non liceat prosequi litem; cum jus omne per resignationem amiserit, tradit idem Paris. loc. cit. n. 35. sic resolutum dicens à Rota in Segob. Archid. 6. Julii teste Put. decis. 142. l. 1. uti neque prodest resignatario appellatio facta per procuratorem resignantis, cum cessione revocetur procurator. Paris. n. 37. Nec denique resignantem post resignationem esse legitimum contradicentem, ad effectum impediendi, ne procedatur via executionis ad immiffionem, habet Paris. cit. n. 36. resolutum dicens à Rota.

PARAGRAPHVS II.

An, & qualiter resignans secundò resignare possit idem beneficium; Item poenitere & regredi ad beneficium resignatum, vel agere spolio.

Questio 263. An, qui semel resignavit, possit ulterius seu secundò resignare idem beneficium?

1. R. Espondeo negativè: Paris. l. 1. q. 15. n. 1. citans Rebuff. variis locis; per primam enim resignationem amittit titulum & possessionem beneficii, & sic, cum dare nequeat, quod non habet, secundò resignare non poterit. Paris. ibid. n. 2. & qui cessit uni, non potest idem jus cedere alteri. l. non quocumque. §. qui Cajum. ff. de l. & ibi Bart. Jason. Alex. Paris. n. 8. Ad hæc prohibita est variatio perso-

nis maximè Ecclesiasticis, Clem. 1. de renunc. atque ita in secundum resignatarium nihil juris transferretur; quia talis resignans post primam resignationem nihil juris amplius, quod transferret, habebat. Paris. n. 9. tum quia collatio & provisio facta secundo resignatario nulla est, ut clarè dicitur in reg. cancell. Paris. 40. ubi: si resignantem pluries super uno & eodem beneficio in favorem diversarum personarum successivè consentire contigerit; voluit sanctitas sua, quod primus consensus tenere debeat, & alii posteriores consensus ac literæ eorum prætextu etiam sub priori data expedita pro tempore nullius sint valoris vel momenti. Item quia provisio est subreptitia; cum non fuerat expressum, quod resignans jam antè quoque resignarat, quod si expressum fuisset, verisimile non est, quod Papa contulisset, & voluisset tollere jus quassitum per primam resignationem. Paris. cit. n. 10. Unde jam, si secundus resignatarius cepit possessionem, dicitur intrusus. Paris. cit. n. 14. citans Rebuff. conf. 90. & licet secundus ille possideret illud beneficium per triennium, præferendus tamen primus, contra quem secundus se tueri nequit regulà de triennali; quia jam non habet titulum, nè quidem coloratum. Paris. n. 23. citans Rebuff. conf. 185. Quamvis titulum coloratum per secundam resignationem tribui ad effectum regulæ de triennali, quando multa opponi possunt contra primam resignationem, tradat Paris. loc. cit. n. 37. citans Sarn. de triennali. q. 27. n. 5. & 7. & Rotam. Quin & talis secundò resignans videtur committere crimen stellionatus; sicut qui duobus donat. l. 3. ff. de crimine stellion. Paris. loc. cit. n. 26. citans Rebuff. conf. 4. n. 11. conf. 90. n. 9. & Doctores in c. nullo. de rebus Eccl. non alien. quamvis autem Rebuff. cit. conf. 90. n. 9. dicat hujus criminis poenam esse, ut privetur beneficiis, si qua adhuc habet, juxta l. habemus. §. economus. c. de SS. Ecclesiis, ait tamen Paris. n. 30. se non facile accessurum huic opinioni; cum privatio beneficii non contingat nisi ex gravi crimine, & casibus in jure expressis.

2. Porro amplianda responsio Primò, ut etiam post factam primam resignationem coram Ordinario, non possit resignare secundò coram Papa, sed hæc secunda resignatio sit nulla. Paris. n. 15. ex Rebuff. Secundò, ut nequeat secundò resignare, etiam in favorem primi, seu ejusdem, in cujus favorem jam prius resignarat. Paris. n. 16. citans Rebuff. conf. 4. n. 5. & conf. 185. n. 6. Sarn. de public. resign. q. 18. & c. Cum enim jus omne abdicatum per renunciationem primam, secunda nihil prodest, & fieri non debet, quod factum non relevat. l. si quando. ff. ad Velleianum. Paris. n. 17. Tertio: ut procedat, etiam si primus resignatarius usus non fuisset resignatione per duos annos. Paris. n. 18. citans Rebuff. conf. 85. n. 10. ob eandem rationem. Quarto: etiam dum prima renunciatio facta per procuratorem; postquam enim procurator resignavit, Dominus non potest alteri cedere idem jus. Paris. n. 22. citans Rebuff. conf. 4. n. 2. ac dicens communem, Quintam ampliationem urpote propriam Franciæ vide apud Paris. n. 20. ex Rebuff. conf. 38. n. 3. & conf. 93. n. 14.

3. E contra limitanda responsio Primò: ut non procedat, quando prima resignatio non fuit admiffa. Paris. n. 34. Secundò: dum prima resignatio admiffa quidem, sed revocata ante præstitum consensum in Camera vel Cancellaria; potest enim tunc denuo resignari in favorem alterius. Paris. n. 35. citans Rebuff. conf. 4. n. 15. ac dicens esse communem, Tertio: ut non procedat in omnibus istis casibus,

bus, in quibus jus à resignante abdicatum non fuit per primam resignationem. Paris. referens se ad q. 14. n. 22. l. 1.

Quaestio 264. An, & quando resignans resignatione simplici, seu qua fit coram Ordinario, possit poenitere & revocare factam à se renunciationem?

Respondeo, poenitere nequit & revocare resignationem, illà admittà per Superiorem. Laym. in c. quod in dubiis. de renunc. n. 2. citans Garc. p. 11. c. 3. n. 227. Paris. l. 1. q. 12. n. 1. & 3. juncto n. 15. citans Butri. in c. quidam. n. 7. & 9. de renunc. Bursat. conf. 393. n. 12. l. 4. Nav. in c. accepta. de renunc. opposit. 7. n. 26. Menoch. de arbit. casu 201. n. 47. & de recup. poss. remed. l. n. 303. &c. quia per dictam dimissionem, & mox ab illa amittitur omne jus in beneficio, & res est perfecta, & ex tunc verè vacat beneficium. Paris. à n. 4. citans C. Paris. conf. 76. n. 4. vol. 4. Rebuff. conf. 21. n. 11. &c. Quin & per puram & simplicem ac spontaneam resignationem beneficium à legitimo Superiore acceptatam non solum proprietatis, sed & possessio amittitur. Pirh. ad tit. de renunc. n. 110. Lott. l. 3. q. 16. n. 46. ita etiam, ut si de facto incumbat possessioni, non faciat fructus suos, & si alienet alia jura vel pradia beneficii aliàs alienabilia, alienatio non teneat in præjudicium Successoris. Lott. ibid. n. 47. & 49. & ut Pirh. loc. cit. citans Gregor. Thol. in institut. rei benef. c. 31. n. 3. Paris. l. 1. q. 16. n. 3. ut ad nudam detentionem, quam fortè retinet, non sit restituendus, si ab ea desiciatur, cum exceptio spontaneae renunciationis impediatur restitutionem possessionis; quia frustra traditur ei possessio beneficii, ad quod constat eum jus nullum habere, & sic obstat notorius defectus proprietatis, juxta c. accepta. de restit. spoliar. & ibi Abb. n. 4. Quamvis contrarium teneat Barb. juris Eccl. l. 3. c. 15. n. 68. & 149.

2. Econtra quamdiu sive ex quo admittitur non est resignatio, poenitere potest cum effectu; quia tamdiu res adhuc dicitur integra. Paris. loc. cit. n. 6. Card. de Luc. de benef. d. 65. n. 6. & d. 77. n. 5. quemadmodum donator, postquam proposuit donare, quin & postquam donavit, antequam tamen donarius acceptet, poenitere potest, & revocare donationem. Tiraq. de constitut. limit. 30. n. 8. Castrenf. conf. 195. l. 2. apud Paris. n. 7. Hinc jam inferitur, quòd si proponat resignare, & hoc redigar in scriptis, & constituat procuratorem, adhuc sit locus poenitentiae. Paris. cit. n. 7. Item si desuper scripta litera ad Superiorem; quin & ipsa resignatio jam eidem presentata, & supplicatum pro admissione, antequam tamen subsecuta admissio, possit poenitere, & resignans resignationem revocare. Paris. à n. 10. citans Nav. in c. accepta. de restit. spoliar. opposit. 7. n. 28. ac dicens esse communem. Vel etiam absque eo, quòd revocationem intimarit Superiore, aut etiam absque eo, quòd positivè revocarit, poterit continuare possessionem, & sine novo titulo administrare; quia talis presentatio resignationis facta Superiore non præjudicat, seu nocet resignanti, quamdiu admittitur non est resignatio. Paris. à n. 12. citans Nav. ubi ante Bursat. conf. 393. n. 10. vol. 4. Neque his contrarium ex eo conficitur, quòd postquam postulatio alicujus ad prælaturam presentata est Superiore, postulantem eam revocare nequeant, juxta c. Bona. de postul. nam in eo est disparitas, quòd postulantem post presentationem postulatio-

nis jam factam functi jam sint officio ipsi à jure concessio, quæ ratio non habet locum in resignatione presentata. Laym. loco paulò post citando.

3. Hanc quoque poenitentiam locum habere in resignatione tacitè asserit Paris. loc. cit. n. 2. ex Rebuff. conf. 36. n. 12. Porro dum quis non ipso facto cessit in manibus Superioris, dicendo v. g. cede beneficio, supplicans, ut cessionem hanc admittere velit, &c. sed solum petit licentiam resignandi, antequam hanc licentiam concedat Superior, revocari posse, tradit Laym. ad cit. c. quidam: posteaquam verò eam concessit, omnem poenitentiam locum sublatum esse, & posse talem cogi ad resignandum, tradit Paris. l. 3. q. 18. n. 48. citatis quam plurimis, dicitque communem juxta c. quidam. de renunc. & Doctores ibidem; ac rationem addit n. 49. juxta gloss. c. 7. compellendus; ne scilicet illudatur Superiore, dum poenitentia locus relinquere; procederet que id ipsum ait n. 59 non in beneficiis simplicibus tantum, sed & in dignitatibus, etiam Episcopali, & multò quidem magis; è quòd, et si casus cit. c. quidam sit de beneficio simplici, militet tamen eadem ratio illusionis & dedecentis variationis, præterquam quòd cit. c. quidam, loquatur generaliter, citat pro hoc Hofst. Card. Butr. in cit. c. ac dicit communem & receptam, Item n. 62. ait procedere, si licentia sit petita à Papa, sive ab aliis inferioribus; cum etiam in his militet ratio illusionis, & variationis: citat pro hoc eosdem immediate ante citatos AA. Item n. 63. ait, procedere, si licentia hæc obtenta per se, sive per alium, de mandato tamen & ad instantiam beneficiati. Item n. 64. procedere, si post obtentam licentiam jus fuerit acquisitum tertio, sive non; cum fundetur hæc dispositio non in eo, quòd jus fuerit acquisitum tertio; sed in illusionis & variatione. Eadem ferè hucusque dicta ex Parisio tradit Pirh. ad tit. de renunc. n. 112. ubi etiam hanc dat disparitatem: quòd, quem poenitet se cessisse bonis suis, possit se defendendo consequi, ne bona veniant, juxta l. quem poenitet. ff. de cessione bonorum, nimirum quòd Superiore, utpote coram quo necessariò faciendà est renunciatio beneficii, illudatur adhuc, si post obtentam licentiam resillire possit resignans; cessio verò bonorum non necessariò faciendà coram Superiore, sed fieri possit extra judicium; tum quia resignatio fieri solet liberè, cessio verò bonorum ut plurimum non nisi necessitate cogente. Ac denique qui cedit bonis, est eorum Dominus; beneficiatus autem non tam Dominus, quam procurator est beneficii, quòd spectat ad Ecclesiam; idè quæ potius cedenti bonis concedatur poenitentia; cum de majore ejus præjudicio agatur, ut Abb. in cit. c. quidam n. 1. Verum tamen Rebuff. distinguit Laym. loc. cit. n. 4. & ex eo Pirh. loc. cit. n. 113. Nimirum procedere doctrinam hanc Parisiis aliàs communem, dum absolute concessa est venia, Quòd si verò Superior non absolute concessit hanc licentiam, sed solum alicui commissionem dedit recipiendi renunciationem, attendenda esse verba commissionis, & qualitatem conditionis, quæ interdum apponi solet; & si v. g. dicat: accipe renunciationem Titii, querat à illius conscientia, quòd justam renunciantis causam habere sibi videatur; posse Titium recedere, Si verò dicat: accipe renunciationem illius, si ita expedire tibi videatur; esse tunc in arbitrio prudentis commissarii, utrum revocatio resignationis admittenda sit, nec no, tradit Idem Laym. ibidem. & Pirh. loc. cit. De cetero Lott. l. 3. q. 16. n. 34. ait; quòd licet admittitur ad resignandum, non